

Puterea și frumusețea neprihănirii lui Hristos

1 mai 2005

Gili Cârstea

„Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei: Tu, deci, ce zici?”...

Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S-a ridicat în sus, și le-a zis: „Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”...

Atunci S-a ridicat în sus; și, când n-a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: „Femeie, unde sunt pâ râșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?”

„Nimeni, Doamne” I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: „Nici Eu nu te osîndesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:1-11).

Cum este posibil așa ceva? Legea era clară, adulterul trebuia pedepsit cu severitate. Legea nu era a lui Moise. Chiar Hristos afirmase la începutul misiunii Sale că atâta timp cât vor exista cerul și pământul nu se va putea modifica nici o frântură de slovă din lege. Unde se ajungea dacă ordinea și disciplina trebuiau impuse doar de unii fără păcat? Nu aveau dreptate fariseii când Îl acuzau pe Isus că distruge legea și invită anarhia în poporul ales? Gestul Lui era de o gravitate extremă, căci diminua importanța legii și invita la o viață de păcat în numele iubirii de aproapele. Ce fel de autoritate era aceasta, care anula dreptatea prin milă?

Acest episod nu a clarificat nici până în ziua de azi principiile neprihănirii în raport cu legea. Poporul nostru susține încă eroarea monumentală că Tatăl este drept și intransigent, iar Fiul este milos și iertător. Felul cum se interpretează episodul în discuție a încurajat impresia că mijlocirea lui Hristos ar consta în a ne proteja de mânia lui Dumnezeu până vom fi eliberați de păcat, ca să putem sta în prezența slavei Sale fără nici un pericol.

În fața femeii păcătoase (biserica) chiar era Cineva care nu avea păcat; dar El nu a aruncat primul cu piatra. El știa bine că femeia nu poate trăi fără păcat atâta timp cât legea nu este scrisă în inimă. Dumnezeu arătase foarte clar, în serviciul sanctuarului, că doar ziua ispășirii poate pune stop șuvoiului de păcat; că în tot cursul anului ei urmau să vină la ușa templului cu mielul, și că ștergerea păcatelor din ziua ispășirii însemna de fapt unirea cu

natura divină. Dar ei “nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie.” Ei “nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu.”

Astăzi, “femeia” crede că ceea ce o salvează pe ea de pedeapsa legii este un Hristos milos care satisface pretențiile unui Dumnezeu sever. În timp ce Tatăl cere executarea sentinței, Hristos o anulează pe baza vieții Sale sfinte, morții și învierii Sale.

Când Dumnezeu S-a făcut cunoscut lui Israel prin prezentarea legii, El le-a oferit o transcriere a caracterului Său. El dorea să le explice felul în care se vor purta ei dacă vor fi de acord să devină temple ale Duhului Sfânt. Legea era o descriere despre caracterul oricui va primi legământul cel veșnic pe care Dumnezeu l-a făcut cu “fiecare ființă creată, de la heruvimul luminos și sfânt, până la om” (DA 161).

Dar Israel a ales alt drum, preferând să păstreze legea în chivotul de aur și departe, cât mai departe de inima lui.

Au trecut milenii, dar omenirea tot nu înțelege că legea, fiind caracterul lui Dumnezeu, nu poate fi transformată în porunci, iar acestea “păzite.” Legea fiind caracterul divin, nu poate fi păzită de ființe păcătoase. Ea trebuie posedată, scrisă în minte, spre a putea oferi roadele plăcute ale neprihăririi.

Istoria bisericii este o mărturie cutremurătoare despre neputința firii pământești de a se supune legii lui Dumnezeu. De la muntele Sinai încoace, fiecare generație a învățat, cu durere, că “o altă lege” din mădularele noastre “ne ține robi păcatului” și nu ne lasă să facem ceea ce știm că este bine (Romani 7). De ce acest eșec secular? Deoarece nu am vrut să-L vedem pe Hristos în templu. Nu am crezut că inima este locul locuinței lui Dumnezeu, teritoriul împărăției Sale, și nu am apreciat soluția măreață oferită de Pavel în capitolul 8 din Romani.

Generația finală, care va avea credința lui Isus, va zgudui lumea prin descoperirea profundelor mistere ale sanctuarului. Taina lui Dumnezeu se va sfârși atunci când legea va fi scrisă în inima omenească, iar neprihănirea lui Hristos își va dovedi forța nimicitoare împotriva păcatului. Pentru cei ce vor prețui inaugurarea legământului cel veșnic în ziua ispășirii finale nu vor exista dubii că legea nu este altceva decât o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, caracter care a fost așezat în Hristos și a produs neprihănire veșnică. Ei vor înțelege că Hristos nu condamnă pe păcătoși, ci îi vindecă făcându-i părtași de natură divină, iar Tatăl face exact același lucru. Legea nu omoară cu pietre, ci aduce neprihănire veșnică pe calea consacrată în sanctuar. Ultima demonstrație a frumuseții sfințeniei în trup păcătos va convinge chiar hoardele de demoni împietriți că Dumnezeu a procedat corect în toate ipostazele dificile în care a fost împins. Ca un Miel pe care îl duci la tăiere. “În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o podoabă măreață pentru rămășița poporului” (Isa 28:5).

Va fi Emanuel, Dumnezeu cu noi.